

га на окръжните управители да правят ревизия на всички чиновници и ги упълномощава да глобяват нарушителите на закона. Тласък на индустриалното производство дава и Законът за насърчение на местната промишленост и търговия от 23. 03. 1905 г. и новото му изменение през 1909 г. С последното изменение българската държава лишава новосъздаващите се предприятия от облаги, но запазва облагите на съществуващите до излизането на закона предприятия. Така тя ограничава безразборното основаване на нови заведения и дава възможност на вече създадените да се разширяват и модернизират. Този закон също покровителства създадените в гр. Сливен осемнадесет текстилни фабрики. Привилегиите, които те получават им помагат да увеличат производството си и да запазят пазарите на продукцията си.

Още в края на XIX век, в гр. Сливен, създадените вълнотекстилни фабрики, подробно разгледани в статията "Преход към фабрично вълнотекстилно производство в Сливен и околностите в края на XIX и първото десетилетие на XX век" / Димитрова 1995, 211-221 /, определят икономическия облик на града и с производството си го превръщат в един от най-крупните текстилни центрове в страната. Освен протекциите на държавата, за развитието на капиталистически производствени структури в града, съществуват обективни предпоставки - онаследени традиции в обработката на вълна, водни ресурси, които се използват и за двигателна сила, натрупани капитали през Възраждането при разпръснатата манифактура и преодоленият манифактурен период, който успешно прераства във фабричен.

Природо-географските условия на Сливенския район благоприятстват развитието на овцевъдството, което осигурява значителна част от суровината за фабричното производство. През 1893 г. в Сливенски окръг са получени 772 636 кг. вълна, а само в Сливенско 82 500 кг. Освен от района, фабриките доставят вълна от Казанлъшко, Шуменско, Ямболско, Карнобатско, Добричко, Казъл Агачко /Елховско/ и от Добруджа. През 1896 г. те си доставят 780 000 кг българска вълна, която купуват направо от производителите ѝ, като изпращат свои закупчици. Всяка година закупчиците капарират вълната и след като свърши стрижбата я доплащат и прибират във фабриките. За сливенското текстилно производство не е характерно участието на търговци-вълнари. Снабдяването със суровината по този начин ограничава обръщението на оборотния капитал, но понижава цената на суровината, защото фабриките купуват сирява вълна през пролетта, изпират я и я изсушават през лятото, складират я в свои складове и през цялата година я